

Skarga wniesiona w dniu 2 sierpnia 2011 r. — Makhlouf przeciwko Radzie**(Sprawa T-433/11)**

(2011/C 290/19)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Ehab Makhlouf (Damaszek, Syria) (przedstawiciel: adwokat E. Ruchat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną
- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2011/273/WPZiB z dnia 9 maja 2011 r., a także następujących po niej aktów wykonawczych (w szczególności decyzji Rady 2011/302/WPZiB, która umieszcza nazwisko skarżącego w wykazie osób objętych środkami ograniczającymi wprowadzonymi decyzją 2011/273/WPZiB), a także rozporządzenia Rady (UE) nr 442/2011 z dnia 9 maja 2011 r. i aktów wykonawczych do niego (tj. rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 503/2011 z dnia 23 maja 2011 r. oraz sprostowania do niego), w zakresie w jakim dotyczą skarżącego.
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi 3 zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia praw do obrony oraz do skutecznej ochrony sądowej przewidzianych w art. 6 i 13 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (zwanej dalej „EKPCz”) oraz w art. 41 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
- 2) Zarzut drugi, dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia w zakresie w jakim strona skarżąca zarzuca Radzie, że przedstawione uzasadnienie nie spełnia wymogów ciężących na instytucjach Unii Europejskiej, przewidzianych w art. 296 TFUE, a także w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący tego, że zaskarżone akty ograniczają w sposób nieuzasadniony i nieproporcjonalny prawa podstawowe strony skarżącej, w szczególności jej prawa własności przewidziane w art. 1 pierwszego protokołu dodatkowego do EKPCz i w art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, prawo do godności i dobrego imienia przewidziane w art. 8 i 10 EKPCz, wolność podejmowania i prowadzenia działalności przewidzianą w art. 15 i 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i wreszcie

zasadę domniemania niewinności przewidzianą w art. 6 EKPCz i w art. 48 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej

Skarga wniesiona w dniu 3 sierpnia 2011 r. — Afriqiyah Airways przeciwko Radzie**(Sprawa T-436/11)**

(2011/C 290/20)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Afriqiyah Airways (Trypolis, Libia) (przedstawiciel: adwokat B. Sarfati)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady 2011/300/WPZiB z dnia 23 maja 2011 r. dotyczącej wykonania decyzji 2011/137/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii (Dz.U. L 136, s. 85) wraz z załącznikiem II do tej decyzji;
- obciążenie Rady całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów:

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący nieprawidłowości w procedurze wydawania aktu. Skarżąca powołuje się na brak zastosowania przy wydawaniu zaskarżonej decyzji prawidłowej procedury przewidzianej w art. 8 ust. 2 decyzji 2011/137/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii (Dz.U. L 136, s. 85) i na naruszenie art. 296 akapit 2 TFUE.
- 2) Zarzut drugi dotyczący niewystarczającego uzasadnienia decyzji. Skarżąca zarzuca Radzie, iż ta przedstawiła stereotypowe uzasadnienie, które nie pozwala ani adresatowi decyzji na zrozumienie powodów jej wydania ani Sądowi na dokonanie sądowej kontroli zgodności z prawem tego aktu. Niewystarczające jest uzasadnienie zgodnie z którym skarżąca jest spółką zależną należącą do Libyan African Investment Portfolio, który to podmiot sam jest objęty środkami ograniczającymi.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa do obrony z powodu braku wykazania, iż prawo do obrony było przestrzegane i że skarżąca mogła powołać się na swe prawa przed wpisaniem jej do wykazu.